

Narušení Ramonovy ústní integrity III

RamonEstevez © 2008

Jsem unaven a chce se mi spát. Je 4. listopadu 2008 15:42 a málokdy v životě chci zažít to, co předcházející den. Přesněji řečeno to, co se událo mezi 12. a 14. hodinou. Vše začalo vcelku banálně zhruba v půlce srpna, kdy ta aktivnější část mozku mi napověděla, že se blíží podzim. Tj. v mém případě a v posledních letech čas malých zubních dožínků. Již delší čas pojmám podezření ohledně zubní osádky mých úst. Vypadá to totiž, že má kusadla se začínají chovat jako krysy. Pomalu a nenápadně opouštějí vlajkovou loď a bojím se, že jestli to tímto tempem půjde dále, tak za deset let pozru pouze střídku chleba s úsměvem pověstné jednozubé tchyně. But we turn back!

Sympatický hlásek na druhém konci drátu mi sdělil koncem srpna, že 10. října mne čeká nastoupená čestná jednotka dentistů v českobudějovické Biskupské ulici ku příležitosti konání roční preventivní prohlídky. Stavba slavobrány se odkládá kvůli absenci krepového papíru ve vedlejším obchodě a koneckonců i důvodu. Chvilí jsem byl unhappy, ale po seškrtnání páru písmen se to opět srovnalo.

Kontinuálně s probíhajícími přípravami na zubní dožínky v průběhu měsíce září a října se definitivně potvrdila oprávněnost názvu „dožínky“. Bohužel – opět se bude sklízet, vytušil jsem. Vytušila to i má žena, v pravidelných periodách sprintující do barrandovské lékárny pro další a další balení Ibalginů. O hlavní roli se tentokrát zpočátku nesměle přihlásila sedmička vpravo nahoře. Zřejmě velice nelibě nesla tak násilný a předem neohlášený odchod své susedky do věčných lovišť. Nejdříve jsem její výzvy a četné žádosti o následování susedky nebral vážně. Ovšem v době jelení říje jsem byl znenadání postaven před otázky a) a b). A) Stát se ibalginovým závisloušem a každodenně polykat jednobarevné lentilky nebo b) při své plánované budějovické návštěvě zrealizovat finální exekuci tohoto podnájemníka s vcelku nešťastným číslem. Jedno nedělní ráno ji za mě vyřešila ženuška. Po neplánovaném peřinovém souboji mi líbezným hláskem pošeptala do ucha (tuším pravého): „Tak si tu stoličku nech PROSTĚ vytrhnout a budeš mít klid...“ Marné byly mé výkruty, že se jejímu jazyku bude po mé stoličce stýskat, že se i mému jazyku bude po mé stoličce stýskat. Marné bylo potlačování živelně přicházejících představ o trápení zvířat v cirkusu Bernes. Mozkové soukolí se pootočilo o 3° a nosem mi vypadlo do čerstvě povlečeného polštáře rozhodnutí. Hodiny sedmičky vpravo nahoře se daly počítat na prstech všech účastníků tábořského kurzu Stanag 6001 vč. dvou prodavaček v bufetu. „Tak jest,“ pravil ON a snažil jsem se uvěřit, že v Biskupské ulici bude ke mně milostiv. Zatímco ON ve vcelku stabilní poloze stojícího dohlázele nad našimi skutky setrvává, má žena se otočila na pravý bok a přetáhla přes sebe naši společnou přikrývku. V ten okamžik nejen rozhodnutí o finálním konci další zubní podnájemnice se zdálo zcela jasně obnaženo.

Říjen se přiblížil s nebyvalou razancí. Spolu s podzimní únavou jsem zastihl ve vagónním kupé na cestě do města Masných krámů i třiaosmdesátiletého klavírního virtuóza s elegantním motýlkem na krku. Tak zajímavého a zábavného člověka jsem už dlouho nepotkal. Vyjma Pavly po třech paňácích ve fázi REM. Po vzájemném přezkoušení anglických slovíček a upřesnění si výslovnosti samohlásky U před souhláskou R (např. Murphy, Turner apod.), se vlak zastavil. Virtuóz se vydal do

Malého pivovaru na abiturientský večírek s hojnou účastí a já jsem odkráčel směrem k zubnímu popravišti.

Když mne podivně vypadající sestřička nechtěla uvést do ordinace a místo toho mi neustále vnucovala knedlíčkovou polévku, pochopil jsem, že jsem zahrnul příliš pozdě. Šťastné shledání ve správných dveřích se svou věrnou dentistkou bylo provázeno nebývalými oslavami. Nový typ bryndáčku kolem krku a napuštěný kelímek čerstvé, jemně perlivé vody mě přivedly do neplánované extáze. Po požití třech prášků proti hyperaktivitě a odříkání Zdravas Maria ve zkrácené formě, jsem obnažil svá kusadla vůči světlým zítřkům a i vůči MUDr. Huttnerové.

„Máte dva kazy, ta sedmička je sporná a v každém případě Vám doporučuji giretáž,“ zněl ortel. Chvilí jsem byl polichocen nabídkou prohlídky jedné z největších sbírek ruských relikvií, ale po bližším vysvětlení jsem vychladl a v paměti začal pátrat po umístění požárního nákresu únikových východů.

„Až takhle -?“ snažil jsem se reagovat a obrousit hrany tvrdého konstatování.

„To zvládnete, naplánujte si u sestřičky dvě návštěvy a jednu lekci ústní hygieny,“ dorazila mě.

„Japato? Já bych radši nepravidelná slovesa....., a předpřítomnej čas mi dělá občas taky problémy.“

„Jsme domluveni, mějte se pěkně a těším se na další setkání,“ nasadila jaggerovsky prozíravý úsměv a já jsem začal hledat pod křeslem zbytky své odvahy. Ne – vlastně sebevědomí. Občas se mi to plete.

Na druhé návštěvě 20. října jsem byl nucen absolvovat kurz sebepoznání. Se zrcátkem v ruce jsem byl seznámen detailně se všemi zubními nájemníky. I s těmi zviklanými. Podomním prodávčem mezizubních kartáčků jsem byl zlámán k jejich koupi. Jako impresionistická rekvizita v naší stále zamlžené koupelně se dodnes vyjímají královsky.

„Hodí se Vám to 3. listopadu v 11:15?“ proletěla nevinná uan kvešcn vzduchem.

„Myslím, že ano,“ suše jsem se zbytky slin v puse konstatoval.

„Udělalí bychom ty dva kazy, kamen a případně tu stoličku.“

„Hmmm, my God...“

„A pak bychom naplánovali tu giretáž.“

„Tak Vám tedy pjekně děkuju a S pánem Bohem,“ odcupital jsem s vytřesenou šrajtoflí.

Jsem čerstvý. Je 3. listopadu ráno a slunce začíná nad oblaky vystrkovat své růžky. Ranní dvouhodinovka speakování mne probírá nadobro z povíkendové letargie a vydávám se směrem k Budějovicím. V 11:13 už sedím v čekárně svědků Kazových a čekám na oficiální započetí letošních zubních dožíněk. V 11:30 o mne sestra nejeví zájem a začínám si samovolně listovat Finančním poradcem. Venku je krásné počasí. V 11:45 o mne stále nikdo nejeví zájem. V tušení neblahé budoucnosti přesouvám všechny odpolední schůzky na náhradní termíny. Ve 12:00 po přečtení Pojišťovacího poradce, připraven na zápočet z finančního makléřství, začínám nervózně křížovat předpopravni místnost. V přestrojení za apoštola uklidňuji přítomnou paní a přesvědčuji jí o správnosti její návštěvy zdejšího Chrámu zubní blaženosti. Po pěti minutách přichází sestra (mi před třemi lety představená) a uvádí mne do zubní arény. Cestou potkávám místního kinga MUDr. Krále alias Davida Matáska. Jeho zdvořilostní úsměv trvá o dvě sekundy déle, než bych předpokládal a šibalský úsměv (toliko popisovaný naším Džerzim) začal u mne vyvolávat otázky.

„Tak uděláme ty dva kazy a tu stoličku – co vás tak trápí – necháme na panu doktorovi... až Vám bude dělat tu giretáž,“ zapěla má dentistka prohlížeje si na monitoru technický výkres bydliště mých nájemníků „tady Vám dám injekci a bude to raz dva.“

Včelička mi dala žihadélko do horní dásně a věčné zatracení bratrů Kazů mohlo začít. Po patnácti minutách byl konec a nezvykle klidný průběh akce byl narušen snad pouze cinkotem zbytků plomby o hrany keramického plivátka. Rozradostněn opouštím arénu a mířím k sestře a její pokladně zaplatit svou dnešní útratu za bezstarostnej mejdan.

„Necháte mi tady 600,-“ poudá pokladní.

„Dneska jste nějaký levný,“ odpovídám a začínám sečítat pětikoruny.

„Včera bylo Všech svatých, tak jsme dnes dali slevy pro stálý zákazník,“ uculovala se.

„Tak sestři, na dypá naplánuju tu giretáž?“ nasazují straňanský přízvuk tvářiv se jak laň před skolením.

„Pan doktor už na Vás čeká...“

„On se chce se mnou dnes osobně rozloučit?“ přecházím pozvolna do doudebské hantýrky a začíná mě mrazit v zádech.

„Ne, on se rozhodl, že to dneska sfoukneme všechno – i tu giretáž,“ suše konstatovala a oči jí tékaly po mé botě.

Zčistajasna se mi před očima objevil duch Freddyho Mercuryho, doprovázející mou ženu k oltáři za zvuků Crazy Little Thing Called Love. Když jsem se vrátil, snažil jsem se odporovat: „ON se rozhodl nebo on se rozhodl?“ abych se ujistil o nadpozemnosti případně přízemnosti tohoto rozhodnutí. Jelikož sestra znala pouze fonetickou podobu mého dotazu a zároveň jsem nechtěl vypadat jako mlčící jehňátko, po šedesátivteřinovém přemlouvání, hraničícího s válečným tancem Navahů, „jsem byl souhlasit“. V ten okamžik (Monika by zajisté řekla: At the Moment) mi to všechno došlo. Ten o dvě sekundy delší doktorův úsměv, obdivné pohledy sestřiček a nakonec i ty mexické vlny pacošů, tvořící se v posledních chvílích v čekárně. Dneska tady bude zabíjačka a právě jsem kývnul na hlavní roli, problesklo mi hlavou. V polomrákotách jsem se přesunul do kingovy ordinace. Za jiných okolností velice sympatický David Matásek, mi dnes připadal jako Jan Owe Solskjaar těsně před střídáním. Mátoživ jsem se vsoukal do předsmrtného křesla marně hledaje stropní hák na zavěšení poražených vepřů.

„Dobrý den pane Estevez,“ vychází z úst přicházejícího doktora.

„Dobrý den pane doktore. Myslel jsem, že tu giretáž naplánujeme na příště, ale sestra to vymyslela nějak jinak,“ snažil jsem se z posledních sil odvrátit neplánovanou porážku.

„To zvládnete to nebolí, to je běžný zákrok,“ snaží se to odlehčit st. David „aspoň to budete mít všechno dnes za sebou.“

Myslím, že obličejová mimika a 2 cl vypocených tekutin mu daly jasně najevo, co si o tom myslím. Reflektory nad podiem se rozsvítily a sestřička mne opět obdařila módním bryndáčkem. Po sedmiminutovém zevrubném vysvětlení „o co vůbec go“ doktorem Matáskem vypuká zatím největší zubní movie road mého života. Jedenáct přesně mířených vpichů do spodního a horního patra vykonalo své. St. David odešel na deset minut zřejmě nabrousit své frézy a rozbrusky a mě začala postupně odumírat pusa. Teprve nyní jsem se dokázal vžít do pocitů Němého Bobše a plasticky pochopit éru němého filmu. Okamžiky vcelku rychlého skonu mé chlebarny vystřídaly

pocity kingovského děsu (protentokrát starého dobrého Stephena), vyvolávající na mém čele (neboť tváře tou dobou již odumřely) pohled na přicházejícího řezníka, převlečeného za sympatické St. Davida.

„Tak začneme?“ prohodil laškovně s úsměvem č. 3 na tváři. Neočekávajíc žádnou odpověď – neboť břichomluvu jsem nestačil nacvičit – sklopil mé elektrické křeslo do polohy vleže.

„Tímhle stroječkem Vám obnažím ty zuby od dásně a tímhle háčkem Vám to pak ručně seškrábu....“

Znělo mi to jako sykot rajského plynu. V očích se mi objevilo bělmo, toliko popisované Xavierem Maniguetem a pravidelně se zjevující ve žraločích očích pár vteřin před jeho výpadem na svou oběť. V ten okamžik musela připadat ordinace kolemjdoucím jako právě probíhající restaurace Sixtinské kaple. Restaurátor v bílém plášti a s ochranným štítem právě mikrofrézou tvaroval miniaturní skulptury na devětatřicet let staré, normalizační klenbě Svatého Ramona. Ten rezignoval a přemýšlel o naplánování blahořečení vynálezce umrtvovacích injekcí na Svatopetrském náměstí. Po dvaceti minutách byly frézovací práce ukončeny.

„Žijete?“ zaznělo ordinací.

„Myslím, že jo,“ zahuhlal jsem a otevřel levé oko. Snažil jsem se reflexivně nahmatat tep na levé ruce a zjistit, jestli už se nenacházím v kryogenní fázi tesně před zakuklením.

„Teď Vám to tím háčkem seškrábu,“ popsal doktor svůj další postup.

„Hm mm mm,“ zavřel jsem levé oko, neočekávajíc nic nového.

Mýlil jsem se. Mechanické škrábání předčilo všechny mé představy o plánovaném nafilmování SAW 7. Horní patro se dalo ještě přežít, ale při pracích na spodním, se začaly citelně projevovat výpadky umrtvovacího séra a mé občasně cukavé výpady to dávaly vcelku jasně najevo. Ve finální fázi restaurátorských prací bylo mé tělo tuhé tak, jako když jsem v r. 1987 vleže kopal hodinu a půl v parném vedru okop pro ležícího střelce s protichemickou maskou na obličej.

Po 45 minutách byly veškeré práce zastaveny, lešení rozebráno a ucpaná odsávačka odeslána do opravy. Uvaděčky rozehnaly davy čumilů přede dveřmi a znenadání se zjevil St. David s kleštičkami. Má domněnka, že mi jde štípnout jízdenku do nebe, ale vzala brzy za své.

„Tak vytáhnem tu sedmičku?“

„Hm mm mm,“ zaznělo ordinací rezignovaně.

Sám si otevřel mou pusou (i když sám si ji na mě nikdy neotevřel). Prásk-chrup.... a další fosilie zacinkala o dno nerez nádoby. Verbálně jsem ho o ní požádal co by důkaz o existenci vetřelců na naší planetě. Neverbálně cosi zamumlal, ale dal mi ji. Po pětiminutovém vyplachování krvavé lázně a následném odplazení před zrcadlo, jsem se chtěl seznámit s tím Frankensteinem v něm. Naštěstí účinky injekcí začaly odeznívat a já postupně začal nacházet vědomí. Sestřička ze mě vytankovala další prachy a já jí tužkou napsal do návštěvní knihy: DĚKUJU ZA DNEŠNÍ VEJSLUŽKU!

Tímto způsobem byla opětovně narušena Ramonova ústní integrita a tajně doufám, že další díl nebudu muset dlouho napsat.

Preventivní poznámka pro kritiky: není to ani dlouhé, ani rozplzlé. Je to jasné a úderné. Bohužel pro Vás s otevřeným koncem.....